

LUCHT

Een voorstelling van Mommers4

Idee, muziek en tekstselectie **Fons Mommers**

Uitvoering:

Paul Hoogenboom klarinet, e-klarinet en luchtbuis

Cor Links slagwerk en techniek

Johan Pols voordracht en zang

Stem Prediker:

Veronika Eijkens

Licht en projectie:

Rudi Klumpkens

Adviezen:

Paul Fischer

Lieve van Tuijl

Edquar Stevens

Yvonne den Dekker

Synagoge Tilburg
11 en 18 november 2018

*“Het leven is lucht, vluchtig als een ademtocht,
alles vervliegt zoals adem verdwijnt,
opgaat in de lucht”. (Prediker)*

INLEIDING

Fons Mommers maakte opnames van improvisaties op twee Tilburgse orgels: in de vroegere Pius 10 kerk in Broekhoven voordat de kerk werd gesloopt en het orgel de pijp uit ging en in de Goirkese kerk vóór de restauratie.

De basis voor de muziek van het nieuwe project **LUCHT**¹ bestaat uit deze stukken, aangevuld met improvisaties op een oud elektronisch, zogeheten Thomas-orgel.

LUCHT wil deze muziek 'upgraden' tot een live-concert/voorstelling. Met gebruikmaking van het orgelgeluid uit het verleden zorgt **LUCHT** ook voor een 'upgrade' van de toenmalige - meestal religieuze en kerkelijk-institutioneel gebonden - context waarbinnen het orgel werd gebruikt. Mommers heeft dat gedaan door de tekst van het bijbelboek Prediker² als uitgangspunt te nemen en die te actualiseren. Zijn uitspraken worden in een hedendaagse context geplaatst met behulp van eigentijdse poëzie en andere teksten. Prediker is het boek dat ook door niet-christenen het meest wordt gelezen; bovendien staat het qua "geest" het minst ver van ons af van alle bijbelboeken. Alles bij elkaar biedt **LUCHT** een nieuwe kijk op een traditie waarin orgel en zinging nauw met elkaar verbonden waren.

De orgelklank wordt afgestemd op één thematiek, namelijk die van het boek Prediker: de onderzoekende, twijfelende, en soms uitzichtloze toon ervan correspondeert verrassend met de 'onderzoekende', gefragmenteerde improvisaties op het orgel. Speciale aandacht gaat hierbij uit naar het knarsen, grommen, steunen en bonken van het oude pedaalwerk. Het gaat om een tiental improvisaties; ze nemen een centrale plaats in in de voorstelling.

De teksten worden zodanig gemonteerd in de voorstelling dat ze met de andersoortige teksten, muziek en beeld één geheel vormen. Gedichten van Anna Enquist, Dèr Mouw, Selma Meerbaum, Wislawa Szymborska, Jan Kal, maar ook teksten van Nescio en van Fons Mommers.

"(...) Tastend in het duister bewegen we ons voort, terwijl we doen alsof ons pad helder wordt verlicht. Voor een wezenlijk onderdeel van ons bestaan schermen we ons zoveel mogelijk af - ik heb het over de dood. Bij voorkeur denken we niet aan haar, alsof ons bestaan eeuwig voortduurt.(...) Juist onze eindigheid verschaft ons inzicht in wat belangrijk is en waar onze prioriteiten liggen. De dood kan ons helpen onze kijk op het leven te scherpen. Met dat inzicht kwam ook de verbazing over hoe weinig aandacht we haar plegen te geven. Dat is van alle tijden. Al in de 16de eeuw hekelde de Fransman Michel de Montaigne die ontkenning.(...) Wat meer reflectie op de dood kan geen kwaad. En dan niet zozeer om aan haar te wennen, zoals Montaigne voor ogen stond, maar vooral om een poging te doen te bevatten wat ons leven eigenlijk voorstelt: wat is de betekenis ervan, heeft dit alles zin. (...) Hopelijk wilt u mij op de zoektocht naar antwoorden vergezellen."

(Fokke Obbema in de *Volkskrant* van zaterdag 22 september 2018)

¹ Na Kanaalzout (2016), Antony Kok (2016 en 2017) en Zingtata Tromtata (2017) is dit het vierde project van *Mommers4*. Leden van de groep werkten al eerder samen, bijvoorbeeld in *Canonieke* (2009), *Sluis 2* (2010), *Sieben Sterne* (2012) en *Jagadada* (2014).

² Alle teksten uit het boek *Prediker* in de vertaling van Pius Drijvers en Pé Hawinkels, *De mens heet mens*, 1969, Uitg. *Ambo*, Bilthoven

Intro

Luchtbuis

1

Orgel improvisatie 1

2

Orgel improvisatie 3

Prediker

Want in al die tijd dat ik met hart en ziel er naar gestreefd heb om een verstandig mens te worden en inzicht te verwerven in de dingen, die er op aarde worden gedaan, waarvoor men zich overdag en 's nachts tot slapeloosheid toe afmat, heb ik in zijn volle omvang het onvermogen gezien, dat god heeft ingesteld: de mens komt met zijn bevattingsvermogen gewoon niet toe aan alles, wat er op aarde gebeurt, aan datgene, waarnaar hij met al zijn geploeter op zoek is, maar dat hij niet vinden kan. En er kunnen nu wel wijze mannen zijn, die beweren, dat zij weten wat dat is, maar ook voor hen is het onmogelijk te vinden.

Er zijn van die mensen die

Er zijn van die mensen die bedrevener zijn in leven.

In en om hen heen heerst orde.

Voor alles hebben zij een manier en het juiste antwoord.

Zij raden onmiddellijk wie wie, wie met wie.

met welk doel, waarheen

Stempelen unieke waarheden af,

gooien overbodige feiten in de versnipperaar,

En stoppen onbekende personen

in op voorhand voor hen bestemde ringbanden.

Denken zoveel als de moeite waard is,

en geen ogenblik langer,

Want achter dat ogenblik loert de twijfel.

En als ze uit bestaan worden ontslagen,

Verlaten ze hun post

door de aangegeven deur.

Soms benijd ik hen

- gelukkig gaat ook dat weer over.

(Wisława Szymborska, uit: *Zo is het genoeg*, 2012, Vert. Karol Lesman, Uitg. De Geus)

3

Orgel improvisatie 4

Prediker

Maar al te gauw verduistert de zon
en het licht van maan en sterren
en komen de regenwolken terug.
Op die dag gaat er een rilling
door hen die het huis bewaken,
sterke mannen krimpen ineen,
de vrouwen houden op met malen.
Er zijn er maar weinig meer over,
zij kijken werkeloos uit het raam,
het wordt hun zwart voor de ogen.
De deuren aan de straatkant worden gesloten,
de stem van de molen klinkt gedempt,
het zingen der vogels wordt nietig en zwak,
en de zangeresjes duiken schuw ineen.
Men durft niet omhoog te kijken, en
durft niet de straat op, waar de amandelboom
bloeit, de olijf zwaar aan de takken
hangt en de kapperbes rijp is tot berstens toe:
want de mens is op weg naar het huis
zonder einde, en door de straat waren de
weeklagers rond.
Maar al te gauw wordt het zilveren koord
ontknoopt, de gouden schaal platgeslagen,
de waterkruik gebroken op de rand van de bron
en het scheprad vernield in de put.

Pavane

Canon, sonate, koraal. Je bouwt
van geluid een vertrouwde woning;
de sarabande je hartslag, je adem.

De pavane past je als huid, het requiem
Vormt een harmonisch tapijt. Geen huis
Hechter, geen steviger bouwsel van tijd.

Ook zij had met muziek haar wanden
Behangen. Werd ze op straat, tussen
Herrie en stank, door liedjes gewiegd?

Pergolesi en Prince. Op de zachte
Matras van de stenen verging ze,
Veilig en warm, in een kooi van klank.

(Anna Enquist, uit: *Een kooi van klank*, 2013, Uitg. New Book B.V., *Poëziegeschenk*)

4

Prediker

Het leven is lucht, vluchtig als een ademtocht,
alles vervliegt zoals adem verdwijnt,
opgaat in de lucht.

5

Drie Hevels³

Stem, e-klarinet en basgitaar

(1)

Het leven is lucht
Vluchtig als een ademtocht
alles vervliegt zoals adem
Verdwijnt, opgaat in de lucht

Zo ben je jong en energiek
zo ben je oud en moe
zo héb je een opa
zo bén je een opa

Voordat je het weet ben je vertrokken
zo sta je in het leven
en zo breekt het af
zo ga je gulzig en gretig in
Op alles wat je interesseert
zo ben je nergens meer

Letterlijk

zo heb je vrienden
zo ben je ze kwijt

Neem haar nou...

Zij speelde uit de Dierenriem van Stockhausen....
ze was jong en mooi,
een toekomst vol belofte...
maar niet voor haar.
Ik wandelde op de grens
tussen België en Nederland
op grenspaal 702 uit 1843 stond
je maintiendrai...
ik wel, ja, zij niet, nee

³ 'Hevel' vormt in het Hebreeuws een begrippenpaar met 'Tov', waarbij 'Hevel' staat voor vanitas, leegte, en 'Tov' voor plezier en genieten. Maar onder alles wat 'tov' is gaapt natuurlijk(!) een leegte van lucht: 'hevel'.

waarom niet?
zij kon het niet
zij kwam ook aan een grens,
een andere,
stak die over,
maar kwam niet meer terug

vuurrode lippen had ze
haar wangen koud
haar vingers dood
alsof het er bij hoorde
fletse ogen
achter een plaat van glas
haar glimlach een grimas
een vertrokken gezicht
een duistere drift hield haar gevangen
in wat toen, zo jong, al begon

gedurende haar hele leven
was ze aan het skiën
een lange berghelling af
met aan het eind een klif
zonder bodem...

vlakbij grenspaal 702 uit 1843
bevond zich een uitgestrekt aardappelveld
met bloemen,
een zee van witte bloemen,
rond en onder de bloem
het giftige aardappelgroen

nachtschade

(2)
Zo heb je vrienden
zo ben je ze kwijt

Neem hem nou...

Aardige jongens waren we.
We praatten honderduit.
We rookten sigaren, pijp en zelfgerolde sigaretten.
We speelden Haydn, op de piano, quatre-mains
Zijn dood kerft de pijn van onze voorbije jeugd
diep in het hart...

Later maakte hij tekeningen, schilderijen, beelden.
Op één schilderij raak ik niet uitgekeken
en zie ik de wereld door de ogen van mijn gestorven vriend:
een onontwarbare kluwen van raadselachtige verbindingen en afhankelijkheden

het grote stenen beeld dat ik van hem kreeg
noemde hij Maria ter Lafenis

Ik zal bij wijze van troost een paar regels uit het gedicht laten horen dat ik hierbij maakte:

na de dood gaat men naar de hemel
de allerhoogste het dichtst bij de zon

THU-PA-CA-MA-RU

voor de gesneuvelde mannen
voor de vrouwen die stierven in het kraambed
en de geofferden
de hemel van de melkboom

PA-CH-MA-RA

voor de jong gestorvenen
de hemel van de regen

MA-CHU-PIC-CHU

voor de verdronkenen
de hemelbogen
-lafenis voor het heidens oog-
wij liepen door de stad
in de tempel brandde het vuur
ontzagwekkend het heilige

PA-CHA-KA-MAQ

(3)
Zo heb je vrienden
zo ben je ze kwijt

Of neem hem nou...

Hij hield hartstochtelijk van de aarde,
Onze goede trouwe aarde, de grond, de gewassen.
Er moest een andere manier zijn om de aarde te bewerken,
een manier die rekening hield met de mogelijkheden die de natuur zelf te bieden had.

Ik herkende in hem zijn boerenafkomst, de liefde voor het land
en het verlangen naar een heilzaam en vreedzaam leven
dat ik daarmee in verband bracht.
Dat dit verlangen kon uitmonden in utopische vergezichten,
die onvermijdelijk schipbreuk zouden lijden,
zodra ze gerealiseerd werden,
wisten we toen nog niet.
Dat wij het waren die EENS de toekomst droomden
en dat die dromen het waren die ons leven zouden voortstuwen

en tot het einde zouden blijven voortstuwen,
wisten we toen nog niet.
Dat wij het waren die op een dag zouden zeggen:
Wat valt er te zeggen over het einde
behalve: "Filosoferen is leren te sterven"?
wisten we toen nog niet.

(Fons Mommers, 2018)

6
Carpe Diem
Klarinetsolo

7
Orgel improvisatie 11

Voor M

Een jaar geleden
wist M nog niet
dat-ie weldra
te overlijden kwam
Ik kom niet
over het lijden
dat mij overkwam
dat ik ben
zonder M
Wie schrijft
voor mij
een requiem?

(Fons Mommers, uit *Kanaalzout*, 2015, Uitg. *Boekscout.nl*)

Prediker

Allen zijn aan tijd en toeval onderworpen;
en de mens kent zijn tijd evenmin als de vis
die gevangen wordt in het verraderlijk net,
of de vogel die verrast wordt onder het klapnet:
precies zoals zij wordt de mens gestrikt in de verraderlijke tijd,
als deze onverhoeds over hem heen valt.
Maar,
Wees niet al te graag een gekwelde geest,
gekweldheid is het troeteldier van aanstellers.

Hiernamaals

Als ik, nadat ik dood ben, nog
ergens rond mag dolen, laat het dan
op de markt zijn, in geur en kleur.
En mag die markt dan open zijn
onder de blote hemel. En mag ik dan
als vroeger met mijn moeder
Zo'n puntzak gloeiend hete frites
(met veel zout uit zo'n gebutste
strooibus) met haar delen.

(Judith Herzberg, uit *Het vrolijk*, 2008, Uitg. *Harmonie*)

8

Mont Ventoux

Dichten is fietsen op de Mont Ventoux,
waar Tommy Simpson nog is overleden.
Onder zo tragiese omstandigheden
werd hier de wereldkampioen doodmoe.

Op deze col zijn velen losgereden,
eerste categorie, sindsdien Tabu.
Het ruikt naar dennengeur, Sunsilk Shampoo,
die je wel nodig hebt, eenmaal beneden.
Alles is onuitsprekelijk vermoeiend,
de Mont Ventoux omfietsen wel heel erg,
Waarvoor ook geldt: bezint eer gij begint.

Toch haal ik, ook al is de hitte schroeiend,
de top van deze kaalgeslagen berg:
Ijdelheid en het najagen van wind.

(Jan Kal, uit *Fietsen op de Mont Ventoux*, 1974, Uitg. *De Arbeiderspers*)

9

Orgel improvisatie 5

10

Orgel improvisatie 6

Waarom dit alles?

Waarom dit alles: God, natuur, feiten, noodzakelijkheid? Waarom ben ik niet gelijk de velen die rust hebben in niets? Waarom ben ik en draag ik de last van mijzelf?
Maar nog is de wil sterk en de kracht groot en ik zoek, zoek nog steeds. En als ik mij heb ingespannen totdat alles zal dreigen te springen en ik 't hoogste heb bereikt dat een Mensch bereiken kan, dan zal ik betreuren dat ik niet meer dan een Mensch ben en de vrede zal verre zijn. Ijdelheid der ijdelheden alles is ijdelheid.

O die zee. O die eindeloze golving en geen strand. Niets dan golven en lucht, grauwe lucht. Roei voort, roei voort! Altijd maar roeien en niets dan water, water en lucht. Weer een dag voorbij: hoeveel al? Hier is geen tijd noch ruimte. Wat doet er toe hoeveel dagen er al zijn voorbij gegaan, heden lucht en water, morgen lucht en water, gisteren lucht en water. O God!

Roei voort, roei, voort!

Ik kom niet vérder! *Jawel ge zijt verder, veel verder dan toen ge begon.*

En die lucht en dat water? *'t Is andere lucht en ander water.*

Ik zie het niet. *'t Ís zoo.*

En weer roeit de vermoeide roeier tussen lucht en water. En daar ginds - daar is land. En hij tuurt en spiedt en roeit met nieuwe kracht. Nog maar 10.000 slagen, nog maar 9.500 slagen, nog maar 9.000 slagen. Mijn God, waar ís het land? Niets dan water en wolken en wolken en water.

Roei voort, róéi zonder hoop.

Waarvoor? *Óm te roeien.*

En als ik geroeid heb! *Zult ge weer roeien.*

En wat zal ik bereiken? *Lucht en water.*

En 't strand? *Er ís geen strand. O, God! Roei voort.*

'k Ben moe. *Roei voort.*

Mijn ogen doen pijn, m'n armen doen pijn, m'n handen doen pijn, m'n voeten doen pijn, 'k ben moe. *Roei voort, roei voort tot 't einde.*

En 't einde is ...? *Er is geen einde.*

(Uit een voordracht van Nescio uit 1900 voor het GOHV⁴; In *Tirade* Jrg. 26, 1982)

11

Hevel 4

Klarinetsolo

12

Prediker

Ik kwam tot de slotsom, dat iemand, die al lang en breed dood en begraven is, beter af is dan hij, die nog in het rijk der levenden verblijft, maar de ongeboorene steekt hen allebei de loef af: hij heeft nog geen van de wandaden gezien, die er bedreven worden onder de zon. Dit alles heb ik geconstateerd, en goed in mij opgenomen wat er allemaal gedaan wordt onder de zon, in deze tijd, nu de ene mens de andere regeert tot zijn ongeluk.

13

Tragik

Das ist das Schwerste:

Sich verschenken

Und wissen,

⁴ GOHV: Gedachtenwisseling Ontwikkelt Het Verstand, een door Nescio opgerichte studentendebatingclub

Dass man überflüssig ist,
Sich ganz zu geben
Und zu denken,
Dass man wie Rauch ins Nichts verfließt

Poem (fragment)

Ich möchte leben.
Ich möchte lachen und Lasten heben
Und möchte kämpfen und lieben und hassen
und möchte den Himmel mit Händen fassen
Und möchte frei sein und atmen und schreien.
Ich will nicht sterben. Nein!
Nein,
Das Leben ist rot.
Das Leben ist mein.
Mein und dein.
Mein.

(Selma Meerbaum-Eisinger, uit *Blütenlese* (handgeschreven manuscript), 1942.
Heruitg. *Ich bin in Sehnsucht eingehüllt*, 2016, Jürgen Serke voor *Hoffman und Campe Verlag*)

14
Slagwerksolo

15
Utopie
Cultuurhistorisch intermezzo met Francis Bacon, Thomas More en William Osler

16
Vanitas
Lied voor klarinet, orgel en stem

Vanitas vanitatum, omnia vanitas.
Ubi sunt qui ante nos in hoc mundo vixere?:
 Waar zijn die mensen die vóór ons in deze wereld leefden?
Vanitas vanitatum, omnia vanitas.
Dic mihi ubi sunt modo omnes illi domini et magistri quos bene novisti dum ad hoc viverent
en studiis florerent?:
 Seg my, waer sijn nu die here meesters die du wel kendes die si leefden ende
 bloeyden in haren consten?
Vanitas vanitatum, omnia vanitas.
Sapias, vina liques et spatio brevi spem longam reseces.
 Wees wijs, zeef de wijnen, tot een kort tijdsbestek moet je je lange termijn inkorten.
Dum loquimur, fugerit invida aetas.
 Terwijl wij praten, ontsnapt de jaloerse tijd.
Carpe diem quam minimum credula postero.
 Pluk de dag en reken zo min mogelijk op morgen.

Tekst: o.a. Horatius in *Oden* (23 v. Chr.) Muziek: Fons Mommers (2018)

Kent iemand dat gevoel

Kent iemand dat gevoel: 't is geen verdriet,
't is geen geluk, geen menging van die beiden;
't hangt over je, om je, als wolken over heiden,
stil, hoog, licht, ernstig; ze bewegen niet.

Je voelt je kind en oud; je denken ziet
door alles, wat scheen je van God te scheiden.
't Is, of een punt tot cirkel gaat verwijden;
't is, of een cirkel punt wordt en verschiet.

Je denkt: Nooit was het anders; tot mijn Wezen
ben 'k al zo lang van sterfelijkheid genezen.
Je weet: Niets kan mij deren; ik ben Hij.

Tot zekerheid je twijfel opgeheven,
zo hang je als eeuwig boven je eigen leven:
je bent de wolken en je bent de hei.

(J.A. dèr Mouw uit *Brahman. Deel II*, 1920, Uitg. *W. Versluys*, Amsterdam)

Ach wie

Lied voor klarinet, harmonium en stem

Bald ist es aus mit Ehr und Ruhme,
Die Wissenschaft und was ein Mensche dichtet,
Wird endlich durch das Grab vernichtet.
Wer gleichsam als ein Gott gesessen,
Entgeht dem Staub und Asche nicht,
Und wenn die letzte Stunde schläget,
Daß man ihn zu der Erde trägt,
Und seiner Hoheit Grund zerbricht,
Wird seiner ganz vergessen.

**Ach wie flüchtig, ach wie nichtig,
Ach ist der Menschen Leben!
Wie ein Nebel bald entstehet
Und auch wieder bald vergehet, ach,
Ach so ist unser Leben, sehet!
Ach wie flüchtig, ach wie nichtig,
Ach wie flüchtig, ach wie nichtig,
Ach so ist unser Leben.**

So schnell ein rauschend Wasser fließt,
So eilen unser Lebenstage.
Die Zeit vergeht, die Stunden eilen,
Wie sich die Tropfen plötzlich teilen,

Wenn alles in den Abgrund schießt.
Die Freude wird zur Traurigkeit,
Die Schönheit fällt als eine Blume,
Die größte Stärke wird geschwächt,
Es ändert sich das Glück mit der Zeit.

Ach wie flüchtig, ach wie nichtig,
etc.

Oorspr. tekst: Libretto van J.S. Bach en Michael Franck, 1652

Oorspr. muziek: *Dadaïstischer Foxtrot für Trottel und solche die es noch werden wollen*
van 'Ober-DaDa' Karl Hajo's, 1920

Bewerking: Fons Mommers, 2018

19

Orgel improvisatie 7

Orgel solo

20

Knoop

De 57-jarige schipper van het baggerschip

De Vruchtbare Ambitie

riep de Roemeense volmatroos bij zich en zei:

$E = MC^2$ kwadraat.

De volmatroos antwoordt:

klinkt logisch, maar wat zegt dat,

geistesgeschichtlich, bedoel ik:

“Het leven is lucht, vluchtig als een ademtocht,

alles vervliegt zoals adem verdwijnt,

opgaat in de lucht.” (Prediker)

Maar nu terzake, schipper,

vervolgde de volmatroos,

leer mij snel nog vóór de avond valt,

de volgende knopen:

de Figuerof Eight,

de Fisherman's Knot,

de Lighterman's Hitch,

de Figuerof Eight Knot,

de Life Buoy,

de Tuy Fling,

de Sheepshank,

de Double Fisherman's Knot en

de Timber Hitch”.

(Fons Mommers, 2015)

21

Orgel improvisatie 9

Wat schiet een mens er mee op om zich met hart en ziel te wijden
 Aan al dat geploeter onder de zon? Dag in dag uit beult hij zich af,
 Droefenis en verdriet zijn zijn deel, en zelfs 's nachts laten zijn bezigheden
 Hem niet met rust. Lucht is het.

Douce la lumière

En face de la petite
 communauté fermée
 du camping
 “Aux sources
 de Lescheret”
 est la petite
 communauté murée
 de la mort
 “Aux sources
 de la Vie Éternelle”.

“Le livre de la vie
 s’effeuille
 à chacun instant
 puis un jour se finit,
 refermé par les ans”

Les vaches se bousculaient
 autour du cimetière solitaire
 ils étaient là, immobiles,
 douce la lumière.

Tout à coup,
 ils ont commencé
 à chanter,
 la gorge enrouée,
 memento mori,
 puis ils se tournaient,
 lentement,
 et ils sont dispersés
 sur le pré.

“On n’oublie jamais
 ceux qu’en aime”

C’est ce qu’on
 pouvait lire aussi
 à la cimetière
 de Lescheret

“Nous ne laisserons
pas gagner la haine”

C'est ce qu'on pouvait lire
à la ville de Neufchâteau,
le 18 août deux mille et seize.

Il faut distinguer entre les choses

Fons Mommers, 2017

De Liberaal Joodse Gemeenschap Brabant
heeft ons zeer gastvrij ontvangen
in hun mooie synagoge.

Edquar Stevens, Lieve van Tuijl, Paul Fischer en Yvonne den Dekker
waren zo vriendelijk om onze try-out
van kritisch commentaar te voorzien.

En we ontvingen voor deze productie financiële steun
van
Makersfonds Tilburg
Tienkamp-Kuijten Fonds
Stichting Boekenschop
Fraters van Tilburg

Dank jullie wel!

Mommers4:

Cor Links
Johan Pols
Fons Mommers
Paul Hoogenboom

Tragik.

Das ist das Schwerk: sich verschauen
und wissen, das man iberflugig ist,
sich ganz zu gehen und zu denken
das man wie Rauch ins Nichts verfliegt.

21. VII. 91

Ich habe keine Zeit mehr zu schreiben
für. Schade das du dich nicht von mir aufpassen
wolltest. Alles Gute. Helma.

171 ✓

